

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βενιζωμένον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπηρεσίαν καὶ ἐπὶ τοῦ Οὐρανίου καὶ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξέμνητος δρ. 19. Τριμηνίος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλ. καὶ 25. Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οὐοὐδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β' -- Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουνίου 1923

Ἔτος 45ον -- Ἀριθ. 29

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΡΙΕ GIRADET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ' (Συνέχεια)

Κι' Ἰσα Ἰσα τίς ἡμέρες ἐκείνες στή «Σειρήνα», τὴ βίλλα τοῦ Λεγκράν, ἦρθε αὐτὴ ἡ πρόσκληση :

«Ἡ κυρία Τζαίημς Χάρτλεϋ παρακαλεῖ τὸν κύριο, τὴν κυρία καὶ τὴ δεσποινίδα Λεγκράν, νὰ τῆς κάμουν τὴν εὐχαρίστηση νὰ παρευρεθῶν στὸ χορὸ μεταμφιεσμένων ποὺ θὰ δοθῇ στὸ σπίτι της, τὴν Πέμπτη 14 Αὐγούστου, ἀπ' τίς τρεῖς ὥς τίς ἑπτὰ».

Ἀπὸ κάτω εἶχαν προστεθῇ χειρόγραφες αὐτὰς οἱ λέξεις :

«Ἡ κυρία Χάρτλεϋ θὰ εἶν' εὐτυχὴς ἂν ἐδεχόταν καὶ τὴ μικρὴ δεσποινίδα ποὺ φιλοξενεῖ ἡ κυρία Λεγκράν, καὶ ποὺ δὲν ξέρει τὸ ὄνομά της».

— Ἡ πρόσκληση αὐτὴ γεμίσε χαρὰ τίς δυὸ φίλενάδες.

Τὰ μέτρια τῆς Ὑδόννης ἐβγαζαν σπιθίς.

— Μαλὰ, θὰ πᾶμε ; φώναξε.

Ἡ κυρία Λεγκράν χαμογέλασε καλὸκαρδα.

— Γιατί ὄχι, ἀγάπη μου ; Θάναί πολὸ ὥραιο τὸ θέσμα ἐκεῖ πέρα.

Οἱ δυὸ μικρὲς ἀλλάξανε μιὰ χαρούμενη ματιά.

Τώρα ὅμως ἐβγαίνει στὴ μέση ἕνα σοβαρὸ ζήτημα : Τί ρούχα νὰ διαλέξουν ;

Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ διαλέξῃ κανεὶς μιὰ μεταμφίση ποὺ νάναί ὁμορφῇ, νὰ τοῦ πηγαίῃ καὶ νὰ μὴ στοιχίξῃ ὑπερβολικά.

Ἡ Ὑδόννη σκέφθηκε λίγο καὶ εἶπε :

— Ἐχω καὶ εἰς νουθὴ χωρικὴ τῆς Βρετανίας. Εἶναι τόσο ποιητικὸ αὐτὸ τὸ ρούχο, μὲ τὴν ἀσπρὴ κολλαρὶσμένη σκούφια ποὺ μοιάζει μ' ἕνα ζευγάρι φτερά!

Ὠραία ἰδέα! Ὡστόσο

ἡ κυρία Λεγκράν δὲν ἦταν σύμφωνη.
— Δὲ σὸ συμβουλεύω αὐτό, κόρη μου : ἡ φορεσιὰ αὐτὴ εἶναι τόσο συνειθισμένη δὴ πέρα, ὥστε, ἂν σ' ἐβλεπαν ἔτσι, θὰ σὲ περνοῦσαν ἀπλοῦστατα γιὰ μιὰ πραγματικὴ χωριάτισσα. Εἶναι τόσες ὑπηρετίες ἀπ' τὴ Βρετανία ἐδῶ στὸ Ντινάρ !



«Εἶχαν ἐκστρατεύσει στὰ ἐμπορικά...»
(Σελ. 225, στ. γ')

Ἡ Ὑδόννη ζήτησε νὰ δρῇ ἄλλο.

— Θὰ νουθῶ Ὀλλανδέζα, εἶπε.

— Ὡραία, εἶπε ἡ μητέρα. Τὸ ρούχο αὐτὸ πηγαίνει στίς ξανθές... Στίς ὁμως, δεσποινίς ντὲ Φριστάτ, τί θὰ εἴλετε ;

Ἡ Ζίνα, ἀπὸ κάμποση ὥρα, εἶχε βυθισθῇ σὲ στοχασμούς. Ὅταν ἡ κυρία Λεγκράν τῆς ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐρώτηση, ἀπάντησε :

— Ἐγώ ;... θάθελα νὰ νουθῶ χωρικὴ τῆς Βαλκανίας. Θὰ ἦταν γλυκὸ καὶ σκληρὸ συγχρόνως, πάντα ὅμως περισσότερο γλυκὸ παρὰ σκληρὸ.

Ἡ κυρία Λεγκράν ἔδειξε κάποια συγκίνηση.

— Καταλαβαίνω, ἀγαπητὸ μου παιδί... Καλύτερη ἐκλογή δὲ μποροῦσε νὰ γίνη.

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἐγένετο στὴν ἐπαυλὴ «Σειρήνα» ἐγένετο καὶ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια τοῦ Ντινάρ. Ἡ γιορτὴ τῆς κυρίας Χάρτλεϋ ἦταν τὸ γενικὸ θέμ. ὁμιλίας.

Στίς λουτροπόλεις καὶ στὰ προάστεια, ὅπου καθε φροντίδα ἔχει ἐγκαταλειφθῇ, ὅπου ἐκείνοι ποὺ παραθερίζουν δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ ἔκτος ἀπ' τὴν ἀνάπαυση καὶ τὴν καλοπέραση, τὸ πῶς μικρὸ ἐπεισόδιο παίρνει ἐξαιρετικὴ σοβαρότητα.

Ἐνῶ ὅλες οἱ δεσποινίδες, ὅλες οἱ «μὲς» τοῦ Ντινάρ, ἔκαναν ὥρατια σκέδια ἢ εἶχαν ἐκστρατεύσει στὰ ἐμπορικά, ἡ Ζίνα ἔγραφε στὴ Μίλου ντὲ Ρεβάλ.

«Χρυσὴ μου Μίλου,

»Θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρη, ποὺ ἔχω πεποιθῆσθαι πὼς μὲ χαρὰ σου θὰ μοῦ τὴν κάνῃς.

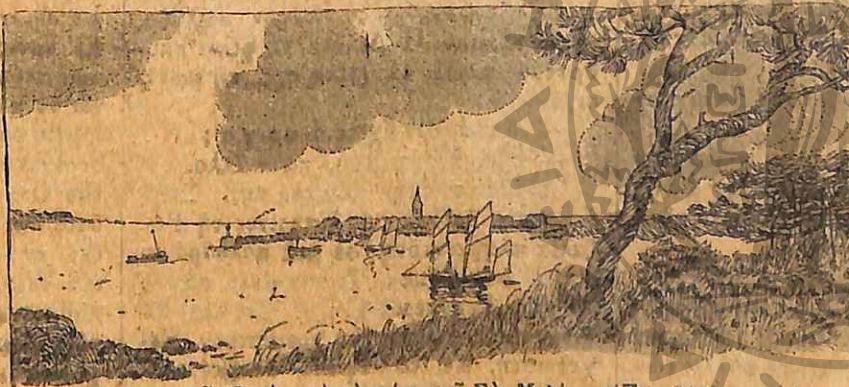
»Μ' ἐκόλεσα ν' ἔνα χορὸ μεταμφιεσμένων ποὺ θὰ δοθῇ στίς 14 Αὐγούστου.

»Τί σχέσιον ἔχουν αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα μεταξύ τους, θὰ τὸ καταλάβῃς ἑμέσως.

»Θάθελα νὰ νουθῶ χωρικὴ τῆς Βαλκανίας. Καὶ σὺ δὲ θὰ τὸ κάνεις στὴ θέση μου ;

»Ξέρεις ὅπως εἰ μὲ πρηνὸς γάρῃ ;

Ἐδῶ δὲν θὰ μποροῦν νὰ δῶ κανέναν



«Ὁ κόλπος τοῦ Ντινάρ καὶ τὰ τεῖχη τοῦ Σάν Μαλό...» (Σελ. 248, στ. α')

π' αυτά τα υφάσματα που χρειάζονται. Γιαυτό καταφέρω σε σένα και σε θαρροπαρκλώ να μου στείλεις, χρυσή μου Μίλο, μια δολοκλήρη φορεσιά.

»Σοχώρεσέ με που σε βάζω σ' αυτό τον κόπο, και βεδιώω πώς, όταν θα φορώ το έθνικό μας φόρεμα, σένα προπάντων θα συλλογίζομαι, σένα που τόσο στενά συνδέθηκα μαζί σου απ' τη μικρή μου ηλικία.

»Κρίμα που δεν είσαι και σ' στο Ντινάρ! Θα ντυνόμαστε κι' οι δυο σαν αδελφές, όπως είμαστε αδελφές στην αγάπη.

»Πόσο σ' έχω πεθυμίζει, Μίλο μου!

»Έχω ακόμη μιαν ελπίδα κρυφή, πώς θάρρητε να κατήγεται στο Παρίσι κι' έτσι θα ξαναϊδοθούμε πάλι. Θυμάσαι τι θυμωθήκαμε περάσαμε στη Νίκαια; Δεν έρχεστε να καθήσετε λίγο στο Παρίσι; Δεν είναι, φαντάζομαι, και τόσο δύσκολο.

»Περιμένω λοιπόν και σε φιλώ γλυκά,

«Η Ζίνα σου.»

Μόλις μια βδομάδα είχε περάσει κι' ένα μεγάλο πακέτο έφθανε στο Ντινάρ, στη διεύθυνση της δεσποινίδος Φιρστάτ.

Η Ζίνα το πήρε στο δωμάτιό της, το άνοιξε και γεμάτη συγκίνηση άγγιξε τα μαλακά υφάσματα που έρχόνταν απ' την πατρίδα της.

Η Μίλο δεν είχε ξεχάσει τίποτε. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά τα είχε διαλέξει όλα στο σώμα της Ζίνας και δε χρειαζόταν καμμία επιδιόρθωση.

Η μικρή Βασιλίσσα διπλώσε τα ροδχα του τόπου της και τ' ακούμπησε πάνω στις ανοιχτόχρωμες μπλούζες της και στα μετάξινα ποκαμισάκια της για να πάρουν το λεπτό άρωμα που τους είχε ρίξει η Μίλο όταν τάσταλενε.

»Ω, άβρα μάλλινά υφάσματα, φτηνά μ' τόσο πολυτέλεια, πώς θυμίζετε στην ξενοτεμένη μικρούλα, τι έχει λατρευτεί στον κόσμο: το πατρικό σπίτι και τη μακρινή πατρίδα!..

Πριν κλείσει το άσπρο έρμαρι, η Ζίνα έσκυψε με συγκίνηση και φίλησε με πάθος τα υφάσματα εκείνα που σκόρπιζαν το άρωμα της Βαλκανίας.

Στα περίχωρα του Ντινάρ υπάρχουν θαυμάσιοι περίπατοι.

Η Έβόννη κι' η Ζίνα σιργιανοδσαν κουβεντάζοντας πλάι στα βράχια της ακτής, σ' ένα δρόμο που τον έκλειζαν τα πεύκα.

Ο δρόμος αυτός είναι σ' να περνά πάνω απ' την άβυσσο και τον τρυγρίζουν τα θαλασσοπούλια. Η θάλασσα λάμπει κάτω απ' τα μωτερά φύλλα των πεύκων και το θέαμα είναι υπέροχο.

Αποφάσισαν να κάθουν και μιαν έκ-

δρομή: το αντικρινό Σαίν-Μαλό. Η πριγκίπισσα Β λεντίνα, η κύριος κι' η κορία Λεγκράν κι' οι δυο φιλενάδες μπήκαν στην «Πτερωτή», το διαποράκι που διασχίζει τον κόλπο του Ντινάρ πολλές φορές: την ημέρα.

Το διαποράκι ήταν γεμάτο γνώριμες φουσιγνώμιες, που ταχυτικά τις συναντούσαν στον περίπατο.

Οι ξένοι χαμογελούσαν όταν έβλεπαν τις δυο φιλενάδες που τόσο άγχαποδσαν ή μια την άλλη και τις είχαν έπονομάσει «έχωρίστες». Έτσι γίνεται σχεδόν πάντα στα έξωτικά μέρη, που ο κόσμος είναι λίγος. Τα πρώτα που βλέπονται συχνά και, όταν τ' άνομά τους δεν είναι γνωστά, τους κολλάνε ένα παρατσούκλι για να τ' αναφέρουν εύκολότερα στις συνομιλίες.

Είδαν το Σαίν-Μαλό με τα αρχαία του οχυρώματα. Έστερα το διαποράκι έστριψε δίπλα στο βράχο που τον έτρωγαν τα κύματα, στο βράχο, όπου θέλησε ν' αναπαυθεί ο Σατωμπριάν, ο μεγάλος συγγραφέας. Από μακριά διέκριναν την παραλία του Παραμέ, που οι δάλλες της έλαμπαν κατάλευκες στον ήλιο.

Μα οι δυο φιλενάδες γύρισαν με μεγάλη τους χαρά στο Ντινάρ, που τόσο είχαν αγαπήσει τη γειαστή του παραλία.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΡΩΣΤΟΣ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

(Του André Lichtenberger)

(Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 219.)

Δεν είναι δική της δουλειά αυτό! Έφαγε πολύ καλά, χόρτασε.

Κι' αλλάζοντας κουβέντα, ρωτά πώς τ' άπεράσε στο τσί. Η Λιλίκα τής το διηγείται με σφιγμένη καρδιά.

Γρήγορα ήρθε το φρούτο... Σηκώνονται.

— Θα σε καληνοχτίσω τώρ' άμέσως. Θα πλαγιάσεις χωρίς θόρυβο.

Η Λιλίκα σιμώνει τη μαμά της να τη φίληση. Η μαμά τής δίνει το μέτωπο, αποφεύγοντας να την κοιτάξει κατακρίτως. Η Λιλίκα τη φιλεί και, πρωτό πάρε τα χείλη της, τη ρωτά σιγά-σιγά:

— Μαμά, δεν έχεις άνησυχία;

— Όχι, αγάπη μου, κάθε άλλο.

Ανεβαίνει στην κάμαρά της. Στην άκρη του διαδρόμου διακρίνει τη Ροζαλία πλαγιασμένη σε μια πολυθρόνα, δίπλα στη λάμπα. Τι σημαίνει αυτό; Η γριά δηπρέτρια έξηγει ότι εκεί θα ξενοχτήσει, μήπως τη χρειαστούν. Εσ-χτένιστη, με το κεφάλι σφιγμένο σ' ένα κίτρινο περπλόδεμα, έχει άλλόκοστη όψη. Η παρουσία της Ροζαλίας

ένοβαρύνει κάπως τη Λιλίκα. Γιατί απ' τα παιδικά της χρόνια, συνήθιζε, να θεωρή τη γριά δηπρέτρια σ' μια μυστηριώδη δύναμη, φιδερή κι' έσο-γετική, που σκορπούσε και το καλό και το κακό. Και το να νοιώδη πώς είναι κοντά της, τής έαλκρρώνει κάπως την καρδιά.

Μόνο πού, για ν' άγρυπνέ η Ροζαλία, για να τής το έιτερσφη αυτό ή μαμά, θα πη ότι ο μπαμπάς δεν πειε πολύ καλά, ότι όπρηχε φόθος.

Κι' η Λιλίκα, στο κρεβάτι της τώ-ρα πιά, νοιώθει έξφνικά, μ' όλη τη ζεστα, ψυχρές σταγόνες να τής παγώνουν την καρδιά. Θεέ μου, αν τοχόν είναι σοδάρ άρρωστος;.. Πολύ πιθανό βέβια ότι δεν είναι τίποτε. Αυτό όμως δεν είναι βέβαιο. Ο μπαμπάς δεν άρρώστησε ποτέ του. Μ' αυτό δεν είναι λόγος για να μην είναι τώρ' άρρωστος. Δεν είναι εύρωστος άνθρωπος. Τρώει λίγο. Δεν άσκειται καθόλου. Αν ή άρρωσσία έπιμείνη, τότε τί γίνεται;

Και μέσα στην κατακόρενη νόχτα με τους πένθιμους θρήνους του δο-ριά, η Λιλίκα νοιώθει μαύρα φαντάσματα να την πλησιάζουν και να την πιέζουν.

Κατά βήθος, το ξέρουν όλοι, κάθε τι είναι δυνατό. Και ή φρικτή δυστοχία, ή όριστική κι' άμετάκλητη, που δεν την άνομάζει κανείς, μ' αυτό τη σκέπτεται όταν αγαπημένα πρόσωπα κινδονεύουν, είναι πάντα έτοιμη να 'ρθη. Άλλα κορίτσια τη γνώριζαν πιό μι-κρά. Η Κολέττα έμεινε από δέκα χρό-νων όρφανή...

Όρφανή. Έξφνικά θαρρεί πώς βλέπει τον έαυτό της μαυροντυμένο. Κά-θεται δίπλα στη μαμά, που είναι κι' αυτή μαυροντυμένη... Και μια άράν-ταστη άγωνία τής σρίγγει την καρδιά. Πώς θα ζήσουν χωρίς αυτόν;

Στο σπίτι ο μπαμπάς κάνει έλάχι-στο θόρυβο. Σχεδόν δλημέρα, και το κλοκκίρι άκούει, κάθεται στο γραφείο του κι' έργάζεται. Στανίως άκούες τη γητοή. Μ' και στο τραπέζι λίγο μιλεί. Χαμογελά μόνο κι' άκούει. Κατά το φινιόμνο, τ' άπάντα διεοδίνει ή μαμά. Κι' όμως εκείνος είναι το θεμέλιο δ-που στέκουν όλα. Η έργασία του φέρ-νει το καθημέριό. Η γλυκεία και γα-λήνια φουσιγνώμια του κανονίζει την οίκογενειακή άταξοσφαιρα. Η θέλησή του είναι ή φυχή που διευθύνει, το βέ-βαιο και δυνατό κίνητρο που κανονί-ζει την οίκογενειακή ζωή. Η παρο-σία του είναι προστασία. Όταν τόχη και λείπει, όλα πάνε άνάποδα. Η μαμά τότε μοιάζει σ' αν τ' έχει χάσει, σ' φοβισμένη και γεμάτη άδελαιότητα.

Αν λείψη για πάντα, το σπίτι θ' είναι πιά δαν πλείο χωρίς πλόντο και τιμόνι, που πλανιέται στη διέκριση των κυμάτων και των ανέμων.

Κι' ίσως-ίσως άβριο κίόλας... Μέσα στην άβυσσος της, ή Λιλίκα, με τη ζω-ηρότητα που δίνει στη φαντασία δ' έφι-άλτης, βλέπει να περνούν έμπρός της διάφορες μικρές λεπτομέρειες... Πώς θα μάθω την είδηση... Οι λογμοί τής αμάς, το λοιπτόμένο της πρόσωπο...

Τα πρόσωπα των δηπρετριών... Τα τη-λεγραφήματα, τα γράμματα, οι βιαστι-κοί έπισκέπτες... Έκει, στο διπλανό δωμάτιο, το φέρετρο... Κι' έστερα ή μέρα τής κηδείας! Η άγωνία του νε-κροταφείου! Κι' ο γορισμός, ο τρομε-ρός γορισμός, όταν, χωρίς έδηγό πιά, θα βεθοούν μόνες οι δυο τους, χωρίς προσταγή, μπρός στην άπιστη και μαύ-ρη ζωή...

Και έξφνικά, νέο κόμα άπελπισίας την πιέζει. Πρόπει έξάπαντος να κα-ταλάβη ότι, άργά ή γρήγορα, το κακό αυτό θα γίνει. Είναι άναπόφευκτο, κι' αν όχι σήμερα, αύριο, μια μέρα τέλος πάντων, οι φριχτές αυτές εικόνες θα γίνουν πραγματικότητα. Μια μέρα ο μπαμπάς θα πιθάνη. Η μαμά το ίδιο. Κι' ή Λιλίκα θα μείνη μόνη, κατάμονη στον κόσμο!..

Είναι τρομερό. Μ' άπερίγραπτη ά-γωνία την κυριέει και με θερμά δά-κρυα παρακαλεί το Θεό να τη φυλάει μαζί μ' όσους αγατά. Και τα δάκρυά της μους-εύουν το προσέφαλό της. Ά! πρέπει δίχως άλλο να διώξη τις φοβερές αυτές όπτασίες, άλλωθ: κιν-δυνέσει να πεθάνη πρώτα αυτή ή να τελλοθη. Σμίγει τα χείλη της και λέει και ξανάλεει άτέλειωτα την παιδική της προσοχή: «Άχ Θεούλη μου, καλέ μου Θεούλη»...

Μια τωτεινή άχτίνα χορεύει στο παράθυρο. Άργά, βαρείά, ή Λιλίκα βγαίνει απ' τα βάθη του ύπνου. Πριν άκούη νοιώ-η τον έκούτο της, καταλα-βίνει πώς είναι κουρασμένη, μουδια-σμένη. Και, έξφνικά κι' άπότομα, έα-ναγενηνέται ή άνόμνηση: Άχ, Θεούλη μου... Μα νά, ή μορφή τής μαμάς, χα-ρομένη τώρ' και με το χαμόγελο στα χείλη:

— Εύονο, άργιτεμπέλα μου! Τρεις φορές ήρθα να σου πω πώς ο μπαμπάς σου πέρασε τη νόχτα θαυμάσια και τώρ' αθ σηκώθη, — και σ' κοιμώσουν.

Το έρ' απ' τους σκετεινούς έφιάλ-τες, το πρωτό αυτό φίνεεται σ' αν λάμ-πη από χαρά κι' εύτοχία. Ο εύανός καταγάλανος, τα πούλια κελαδούν, δ' άνεμους έπεςε. Όλα είναι έσοχα. Η Λιλίκα δέ διατηρεί παρά μιαν άμυδρή άνάμνηση απ' τη νοχτερινή της άγω-νία, — άνάμνηση που την κάνει να νοιώ-θη πιό γλυκά την τωρινή χαρά της.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

Ο ΚΟΠΤΗΡΑΣ ΜΟΥ

Μια φορά κι' έναν καιρό μου χάρι-σαν έναν θμωφο μικρό κοπτήρα. Η λαβή του ήταν κοκκαλένια, ή λεπίδα του μεταλλινή και το χέρι που μου τον γάρισε σεβαστό κι' αγαπημένο. Τόν είχα στο γραφείο μου πώς και τί. Τόν μεταχειρίζομαι με προσοχή μεγάλη κι' όταν κάποτε τον ξεγνοούσα μέσα σε κανένα βιβλίο και τον έχανα, δεν ήσού-χαζα ως που να τον ξανάδρω.

Μα μια κακή μέρα, καθώς έκοβα ένα μεγάλο βιβλίο με πολύ χοντρό χαρτί, μου έπιασε ή λεπτή λεπίδα. Πόσο λοιπήθηκα! Ένας φίλος μου τότε μού είπε: «Δός τον να σου δώσουν μιαν άλλη». Κι' έπειδή τον αγαποούσα, τον έδωσα και το έβαλαν μια καινούργια λεπίδα, μεταλλινή κι' αυτή, μ' στερεό-τερη. Έτσι είχα πάλι και μεταχειρι-ζόμουν τον θμωφο κοπτήρα μου, δώρο από χέρι σεβαστό κι' αγαπημένο.

Μα έστερα πάλι άλλο κακό: Μια μέρα, τον άκούμπησα κατά λάθος ά-πάνω στο πιατάκι τής στάχτης. Κάποιο άποσίγχο έτυχε άναμμένο. Κι' ή λοβή του κοπτήρα μου, που έμοιαζε κοκκαλένια, πήρε φωτιά κι' άρχισε να καίγεται σ' αν ύγκαι! Ήταν, φαίνεται, από κάποιο εύφλεκτο μίγμα. Τόν πρό-φτασα, τον έσβουσα, μ' ή λαβή, μισο-καμένη, είχε παραμορφωθή σ' τρόπο που ήταν άδύνατο πιά να τον μεταχει-ρίζομαι.

Τι να κάμω για ν' έχω πάλι τον κο-πτήρα μου; Ουμήθηκα τη συμβουλή του φίλου. Και τον ξανάδωσα να του

βάλουν μια καινούργια λαβή. Το έ-βαλαν πραγματικώς μια έδλινή, λο-οστραρισμένη, θμωρη κι' αυτή και μου τον έφεραν. Ά, με τί χαρά τον ξανά-είδα, τον ξανάπιασα και ξανάρχισα να τον μεταχειρίζομαι! Μου φαινόταν πώς ήταν ο ίδιος ο κοπτήρας μου, ο πρώτος, το δώρο του σεβαστού κι' ά-γαπημένου χεριού. Κι' όμως από κεί-νον έκαί δεν έμεινε πιά τίποτε. Μόνο ένας σόνδεσμος σ' άδαχτυλίδι, μια ζω-νίτσα χρυσή στη μέση, που έδενε τη λαβή με τη λεπίδα.

Κι' ή ιδέα...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Από το ανέκδοτο μυθιστόρημα «Ο Κοσμάκης»]

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ ΠΕΡΝΑ

Α'.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Γιαγιά, σ' αν πού μ' έμαθες
Τα πρώτα παραμύθια,
Στερνή φορά σε βλέπουμε
Στη νεκρική σου κάσση!
Νά το πιστεύουμε λοιπόν
Πώς πέθανες σ' αλήθεια
Κι' από τα χείλη σου καμμία
Δεν θα ξανάβη άνάσα;

Κι' αλήθεια, δέ θακούσουμε
Καμμι' άλλη σου ιστορία,
Γιαγιά, τα χειμωνιάτικα
Τα βράδια τα θλιμμένα;
Κι' ή πολυθρόνα σου άδειανή
Μέσ' στην τραπέζια,
Του κάκου πιά θα στέκεται
Νά περιμένη έσένα;

Γ. Α. ΚΑΜ.

Η ΡΗΝΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ΤΟΤΟΣ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Έτσι παίζανε και διασκεδάσανε δλημέρα ή Ρηνούλα κι' ο Τοτός, τα όμο-γάλακια αδελφάκια, ως που πέρασε το καλοκαίρι χωρίς να το καταλάβουν. Κι' όταν ή μαμά του Τοτού, μ' άραία κυρία, ήρθε από τη χώρα να πάρη

το γιό της, δεν τον έγνώρισε! Τόσο είχε ψηλώσει, δυναμώσει και μαυρίσει απ' τους ήλιους ο καλός μας ο Τοτός.

— Αντίο, Τοτό! του είπε ή Ρη-νούλα, σκουπίζοντας τα μάτια της με την άκρη τής ποδιάς της.

— Αντίο, Ρηνούλα! τής αποκρί-θηκε ο Τοτός και την έφίλησε.

— Μην κλαίς, μικρή μου, είπε στη Ρηνούλα ή άραία κυρία φεύγοντας.

Ο Τοτός θάρρη πάλι του χρόνου το καλοκαίρι.

— Αλήθεια, κυρία μου; — Αλήθεια, μαμά;

— Είπαν μαζί τα δυο παιδιά.
— Μα σ' αν το ύπόσχομαι! είπε ή μαμά. Ο Τοτός θάρρηται δώ κάθε καλοκαίρι.

— Τι χαρά μας! φώναξαν μαζί τα δυο παιδιά.
(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ



ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΤΥΧΙΑ

'Αγαπητοί μου,



ΟΛΛΟΙ από οἷς, μιά περασμένη Κυριακή, θέλατε νὰ πᾶτε στὴν ἀπογευματινὴ τῆς «Μαριτάνας» καὶ οἷς ἐμπόδισε ἡ ραγδαία ἐκείνη βροχὴ. Παράσταση κείνη τὰ πόρτα δὲν ἔγινε, μὰ οὔτε τὸ βράδυ πού δὲ κατακλυσμός ἐξακολουθοῦσε. Κι' ἀκόμα τὸ Σαββατόβραδο, πού ἔβρεχε τὴν ὥρα τοῦ θεάτρου, δὲν μπόρεσε νὰ πᾶν κόσμος πολὺς. Ἔτσι ἔχασα τρεῖς παραστάσεις, τὶς καλύτερες, τοῦ Σαββατοκύριακου. Καὶ γιατί; Γιατὶ τὰ σύννεφα πού περιπολοῦσαν σὺν οὐρανὸ ἀπὸ μιά ἐβδομάδα, ἀποφούσαν τὰ εὐλογημένα νὰ συμπυκνωθῶν καὶ νὰ ξεσπᾶσουν τὶς δυὸ ἐκείνες τελευταῖες ἡμέρες τῆς «Μαριτάνας». (Ἐξ ὁρχῆς, βλέπετε, μιά ἐβδομάδα μόνο εἶχαμε πῆ νὰ παιχθῇ, καὶ τὴ Δευτέρα ἦταν ἡ σειρά ἄλλου ἔργου). Κι' ἔλεγα: Τί ἀτυχία! Μὰ ἐκείδ' αὐτὸ τὸν κριτικόν, μὲ μάχεται τώρα κι' ὁ Θεός; Καὶ καλὰ ἐκείνοι μὲ τὶς βρισιές τους δὲν κατορθώνουν ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ φέρουν κόσμον μιά βροχὴ ὅμως μὲ τὸν διώχνει στὴ στιγμὴ μιά βροχὴ μὲ κά- νει ὅ,τι δὲν μοῦ κάνουν χίλιοι μαζί κριτικοί· εἶναι ἡ ζημία, ἡ ἀτυχία, ἡ καταστροφή.

Κι' ἤλθε κατόπιν ἡ ἐβδομάδα τῆς «Ἐξαδέλφης μου». Ἀπὸ τὴν Δευτέρα ὡς τὴν Παρασκευὴ πῆγε καλὰ. Ἀλλὰ μόλις ξημέρωσε τὸ Σάββατο, πάλι ἄρχισε ἡ βροχὴ ἀτέλειωτη. ὦ, Θεέ μου! Ὡχάνα λοιπὸν κι' αὐτὸ τὸ Σαββατοκύριακο; Κι' οὔτε ἡ «Ἐξαδέλφη μου» δὲν θὰ κατάφερε νὰ κάνει μιά ἀπογευματινὴ γιὰ τὰ καλὰ μου Διαπλάσποντα; Μ' αὐτὸ θὰ ἐσήμαινε πὼς δὲν ἔχω πιά τύχη! Καὶ χωρὶς τύχη τί μπορεί νὰ κάνει κανεὶς στὸν κόσμον;—Ἐ, λοιπὸν καὶ τὸ Σάββατο τὸ βράδυ ἔβρεχε. Αἰεὶ ἄνθρωποι, κάτω ἀπὸ μιά τέτια πού ἔσταζε καὶ κροτοῦσε, παρακλονθοῦσαν γενναῖα, μερικοὶ καὶ μανοικτιές διαπρέλ- λες, τὴν παράσταση τῆς «Ἐξαδέλφης». Οὔτε δυὸ χιλιάδες ἡ εἰσπραξὴ, ἐκεῖ πού περιμέναμε πέντε, ἔξη. Τί οἰκτρὸ θέαμα! Κι' ὅλοι πιά οἱ φίλοι, σὺν θεάτρω, σὺν παρασκήνιῳ, νὰ μοῦ λένε: «Πάλι τὰ ἴδια; Ὁ βρόχ' κι' αὐτοῦ; Χαρὰ στὴν ἀτυχία σου! Μ' ἀπὸ πότε οὐ ἔγινες εἰς αὐτὸν; Ποιὸς σὲ μάτασε; Πάρε, καλέ, ἕνα παπᾶ νὰ σοῦ διαβάσῃ ἑορκισμό, νὰ σοῦ κάνει ἁγιασμό...»

Δὲν ξέρω τώρα ἂν ὅλοι πού τᾶλε- γαν αὐτὰ, τὰ πίστευαν κιόλα. Ἀλλὰ νὰ οἷς πῶ τὴν ἀμαρτία μου; Ἐγὼ τὰ πίστευα. Γιατὶ λοιπὸν, ἅμα ἦταν δικό μου τὸ Σαββατοκύριακο, ἔπρεπε νὰ βρέχῃ; Γιατὶ δὲν ἔβρεχε καὶ τὶς ἄλλες ἡμέρες; Γιατὶ τὰ σύννεφα, πού σκορ- πίστηκαν μετὰ τὸ κατάρρευμα τῆς «Μαριτάνας», μαζεύτηκαν πάλι, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες, Ἰουνίῳ μῆνα, κα- λοκαίρι, νὰ κατατρέξουν καὶ τὴν «Ἐ- ξαδέλφη μου»; Μὰ βεβαίως πού εἶχα ἀτυχία! βεβαίως πού κάποι- ος μὲ μάτασε κι' ἔπρεπε νὰ φωνάξω παπᾶ!..

Ὑποθέτω τώρα ὅτι κάθε ἄνθρω- πος στὴ θέσῃ μου, γιὰ μιά στιγμὴ τοῦλάχιστο, εἶσι θὰ σκεπτόταν. Ἀλ- λά φαντασθῆτε οἷς τι ἀνοησία δέ- ρει τοὺς ἀνθρώπους, διὰν σὲ μιά τέ- τοια περίστασις, ἔτσι καὶ γιὰ μιά στιγμὴ, εἶναι ἱκανοὶ νὰ σκέπτονται εἶσι! Μιὰ ἀτλή σύμπλοισι, χωρὶς καμμιὰ σημασίαν, τὴν παύουν γιὰ καὶ σκότιμο, πού ἔγινε ξεπίηδες γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα κακό! Ὅπως π. χ. μιά ραγδαία βροχὴ, πού πλημμύρισε δάλακρον Ἀττικὴ, μοῦ φάνηκε πὼς ἔ- πεσε ξεπίηδες γιὰ νὰ πλημμυρίσῃ τὸ θέατρο ὅπου παιζόταν ἕνα ἔργο μου, νὰ μοῦ κόψῃ λίγα χειροκροτήματα, νὰ μὲ ζημιώσῃ λίγα ποσοστά! Βέβαια, καλέ, ἔχουν αὐτοὺς! Ἐγὼ ἤμουν ὁ αὐτὸς κι' ἡ δική μου ἀτυχία ἔφερε αὐτὸς τὶς βρο- χές, πού ποῖος ξέρει πόσους ἄλλους ἐζημιώσαν περισσότερο σὲ μιά δά- λακρον Ἀθήνα καὶ σὲ μιά δάλακρον Ἀ- ττικὴ!

Καὶ τί ἐνωσιμὸς κοντὰ σιᾶλλα, ἔ; Μὰ γιὰ στοχασθῆναι νὰ νομίσῃ κανεὶς πὼς εἶναι τὸ κέντρο τῆς δημιουργίας, πὼς γι' αὐτὸν λάμπει ὁ ἥλιος, πὼς γι' αὐτὸν σκεπάζεται μὲ σύννεφα καὶ πὼς γι' αὐτὸν βρέχει κοῖζα οὐρανός!.. Κι' ὅμως πόσοι ἄνθρωποι δὲν τὸ νο- μίζουν, κι' ὅχι μόνο γιὰ μιά στιγμὴ καὶ σὲ μιά ἐκτακτὴ σύμπτωσι, ὅπως ἐγὼ, ἀλλὰ καθ' ἡμέραν καὶ μὲ τὸ παρ- μικό! Πόσοι δὲν ἔχουν φτάσει σὺν συμπεράσματι πὼς γεννήθηκαν αὐτοὶ, ὅπως ἄλλοι γεννήθηκαν τυχεροί, ἢ πὼς ἄλλαξε κάποιος ἡ τύχη τους καὶ πὼς τίποτα δὲν μποροῦν νὰ κάμουν στὸν κόσμον, γιὰ τὸ τοῦς μάχονται τὰ στοιχεῖα, ἡ φύσις, ὁ Θεός! Καὶ νομι- ζοῦν πὼς βρέχει, πὼς πέφτουν κε- ραυνοί, πὼς κάνει ἔρηξη ἡ Αἴτνα, πὼς ἐνοκῆπει μιά ἐπιδημία, πὼς γί- νεται ἕνας πόλεμος, μόνο γιὰ νὰ πᾶ- θουν αὐτοί! Καὶ φοβοῦνται πὼς ἂν μποῦν σὲ βαπόρι, θὰ ναυιγῶσιν. ἢ ἂν ταξιδεύουν μὲ σιδηρόδρομον, θὰ ἐκ- τροχιασθῇ γι' αὐτοὺς μόνο, ἀδιάρχο ἂν θὰ πνιγῶν ἢ θὰ σκοτωθῶν μα- ζὶ τοὺς ἄλλοι χίλιοι!

Εἶναι ἀλήθεια τώρα, πὼς μερικοὶ

ἄνθρωποι, ὅς οἱ κάμουν στὴ ζωὴ τους, ἀποτυγχάνουν. Καὶ μὲ μιά ἐπι- μονή, μὲ μιά σταθερότητα, πού δὲν ἔχουν πολὺ ἄδικο, κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι κι' οἱ ἄλλοι γύρω τους, νὰ τὸ ἀποδύ- δουν σὲ μιά κακοτυχία. Ἀλλὰ οἷς μὴν τὸ πιστέψετε ποτέ! Κανένας δὲν γεννιέται αὐτοῦς, ὅπως καὶ κανένας δὲν γεννιέται τυχερός. Κάθε νομιζό- μενος τυχερός, ἀπὸ μιά σειρά συμ- πτώσεων, μπορεί νὰ ποτῇ μιά φορὰ καὶ κάθε νομιζόμενος αὐτοῦς μπορεί νὰ ἐπιτύχῃ. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ τίποτα τὸ ὑπερφυσικό. Γιὰ νὰ ποτῇ αὐτὴν στα- θερά, ἐπίμονα κι' ἄδικο ἕνας ἄνθρω- πος, θὰ πῇ πὼς ἐκείδ' ἀπὸ μερικὰ προτερήματα πού τοῦ φαίνονται, ἔχει καὶ κάποια ἐλαττώματα κρυφά. Αὐτὰ φέρουν τὴν ἀτυχίαν. Τὸ ἴδιον κι' ἐ- κείνος πού ἐπιτυγχάνει. Τὰ προτερή- ματά του φέρουν τὴν ἐπιτυχίαν. Τί- ποι' ἄλλο!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδη- μαϊκοῦ JULES SANDEAU].

10'. (Συνέχεια)

Μὰ ὅλες τοὺς εἰ ἐλπίδες κι' ὅλοι τοὺς εἰ φόβοι ἦταν ἐκεῖ, σὺν Βράχῳ τῶν Γλαρῶν.

Ὅτι εἶχαν ἰδῇ τὸ βράχο αὐτὸ ἀπὸ κοντὰ, τὸν παρυσταίναν στυγερὸς ἄλλους μὲ πολλὴ λεπτομέρεια. Ἀλλὰ ὅπως συμβαίνει σὲ τέτοιες περιπτώσεις, καμ- μιὰ περιγραφή δὲν ἦταν σύμφωνη μὲ τὶς ἄλλες. Γιατὶ ὁ ἕνας ἔλεγε πὼς ἦταν εὐκλεότατο πρᾶγμα νῆσος καὶ στὴν κορφή, ὥστε καὶ τὰ παιδιὰ θάναθ' ἦσαν καὶ δὲν εἶχαν κανένα φόβον· ὁ ἄλλος ὅμως ἔλεγε πὼς τὸ νῆσος ἦ- ταν πολὺ δύσκολον, πού ἐπικίνδυνον, καὶ μάλιστα νόχτα, καὶ μάλιστα γιὰ παιδιὰ. Ἄλλος πάλι ἔλεγε πὼς ποτὲ τὰ κύματα ἐξ ἑλ' ἐφάσαντο ὡς τὴν κορφὴν καὶ πὼς τώρα τὰ παιδιὰ θὰ κοι- μόνταν καὶ πάνω ἤτοιχα ἤτοιχα σὲ νᾶ- ταν στὰ κρεβάτια τους. Ἄλλοι ὅμως ἔπρεσαν πὼς δὲν πῆρε νὰ ἐμπιστευό- μαστε τὴ θάλασσαν, γιὰ πολλὰς φο- ρὰς ἔπρεπε νὰ φθάσουν τὰ κύματα ὡς τὴν κορφὴν τοῦ Βράχου τῶν Γλαρῶν. Ἔτσι οἱ δυστυχισμένοι μητέρες πού ἀκούσαν αὐτὲς τὶς ὁμιλίες, τὴν μιά στιγμὴ ἔ- παρναν ἐλπίδες πὼς τὰ παιδιὰ τους θὰ γλυτώσουν, καὶ τὴν ἄλλη πάλι τὶς ἔχα- ναν, ἀπελπιζόνταν...

Ἡ κυρία Εἰρήνη δὲν καθόταν σ' ἕνα μέρος, ἀλλὰ τριγύριζε, πῆγαινε πνυτοῦ ὅπου ἔβλεπε νὰ μιλοῦν, ἀκούγε μὲ ἄ- γωνία τὶς διαφορὰς γνώμες τῶν θαλασ- σινῶν κι' ἡ καρδιά της σπαραζόταν. Ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία της τὸν ἀγα- πημένο της Στέφανον σὺν ἄγριον βράχο

τὴ στιγμὴ πού ἀγωνιζόταν νᾶνθεῃ. Σε- ρνῆταν μὲ τὰ τέσσερα... δὲν εἶχε πιά δύναμιν νὰ προχωρήσῃ. Κι' ἡ δύστη- χη μητέρα συλλογιζόταν: ἄραγε θὰ μπορέσῃ νὰ φθάσῃ στὴν κορυφὴ; ἢ, κι' ἂν τὸ κατορθώσῃ, δὲν θὰ κρυώνῃ καὶ πάνω κατὰκοπος καὶ καταπληγω- μένος; δὲν θὰ τὸν βισανίτῃ πείνα καὶ νόστα; καὶ δὲν θὰ ἔρθωσιν σὲ λίγο τὰ κύ- ματα νὰ τὸν σαρώσουν;

Κατὰ τὰ χαράματα ἡ κυρία Εἰρήνη πῆγε καὶ κάθησε μόνη σ' ἕνα μικρὸ βράχο κι' ἔμεινε πολλή ὥρα ἀκίνητη καὶ περίλυπη. Εἶχε τὸ δέλεμα τῆς καρτωμένου στὸν δρίζοντα, σὰ νὰ ἦτο νᾶνακαλύψῃ μοκροῖα κανένα σημάδι σωτηρίας. Ὅ- ταν σηκώθηκε ἀπὸ καί, ἦτον πλέον ἡμέρα.

Καθὼς κοτέβαινε ἀπὸ τὸ βράχο, ἀπάντησε τὸν Πιπῆ, πού ἦμα τὴν εἶδε, κατέβησε ταχέως τοῦ σὺν τὸ σκύλο δταν θορυβθῇ πὼς τὸν ἔδεσαν. Κι' ἡ κυρία Εἰρήνη ταραγμένη, γιὰ εἶχε θυμηθῇ τὶς ἐπιπλή- ρεις πού τοῦ ἔκαμε στὴν τρέλ- λα της, στάθηκε καὶ τὸν καί- ταξε μὲ συγκίνηση. Ἦλθε σὺν τοῦ τῆς ἡ συμπαθείας τοῦ Στέ- φανου πρὸς τὸν δυστυχισμένο κωφάλο καὶ τὰ χᾶδια πού τοῦ ἔκανε. «Κοιμένε μου Πι- πῆ!» φώναξε· «καί μένε μου Πιπῆ!» Μιμήθηκε τὴν παι- δική, τὴν λιγορὰ φωνὴ τοῦ Στέφανου, ὅπως τὸν φώναζε κάθε φορὰ πού τὸν ἔβλεπε. Καὶ κλαίγοντας ἀπομακρό- θηκε.

Πρῶτ-πρῶτ, ὁ ἐφημέριος γύρισε σὺν χωριὸ τοῦ κι' ἐλει- τοβόρησε στὴν ἐκκλησίαν, τὴν Παναγίαν τὴν Ἐλεούσαν, πού τὴν παρακάλεσε νὰ ἐλεήσῃ τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ σώσῃ. Τὸν εἶχαν συνοδεύσει πολλοὶ χω- ρικοὶ ἀπὸ τὸ Πουλίγγο. Ἐ- πεῖτα ἀπὸ τὴ λειτουργίαν, γύ- ρισε πάλι κι' ἄρχισε νὰ παρη- γορᾷ τὶς δύστυχες μητέρες.

Ἔτσι πέρασε ὅλον τὸ πρῶτ κι' εἰ κα- κήμοιρον ἀνθρώποι βρισκόνταν σὲ ἀγῶ- νία φοβερή. Πυκνὴ ὁμίχλη σκέπασε ὅλον τὸν οὐρανὸν κι' ἀπλώθηκε ἀπάνω στὴ θάλασσαν. Ἡ φύσις, πού σὺν ἀφοχὴ φαίνεται ἀδιάφορη στὶς συμφορὰς καὶ τὶς δυστυχίες μας, ἦταν τὴν ἡμέραν ἐ- κείνην σκυθρωπὴ καὶ περίλυπη, σὰ νὰ θυμωρίζονταν κι' ἀπὸ τὴν λύπη τοῦ χωριῶ. Ὅλη ἡ παραλία ἦταν σιωπη- λή· ἀναπνοὴ ἀνθρώπων δὲν ἀκούγονταν ἂν κι' ὅλον τὸ χωριὸ ἦταν μαζεμένο στὴν παραλία. Τὸ καίκι, ἡ μεγάλη φα- ρόδα τοῦ Κοπιᾶ, δὲν ἦταν δυνατό νὰ ἀργήσῃ πολὺ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ

ἔλεγον πὼς θὰ φανῇ... Νά, καλέ, ἔφτασε. Ἀέφωνα, κατὰ τὸ μεσημέρι, δυνα- τὸς ἄνεμος σκόρπισε τὴν ὁμίχλη. κα- θάρισε ὁ οὐρανὸς κι' ἡ θάλασσα, ἔλαμ- ψε ὁ ἥλιος, ἄστραψαν τὰ κύματα καὶ ἀπὸ μακριὰ φάνηκε ἐν' ἄσπρῳ πανί πού ἐρχόταν.

Ὅλον τὸ πλῆθος στάθηκε ἄφωνον κι' ἀκίνητο. Τεσσὴ ἦσαν ἡ σιωπὴ, πού ἀ- κουγόταν κι' οἱ κύβοι τῆς καρδίας τῶν δυστυχισμένων ἐκείνων ἀνθρώπων. Τὸ πανί, πού στὴν ἀρχὴ φαίνονταν σὺν ἐν' ἄσπρῳ σημάδι, γινόταν ὁλοένα με- γάλτερον καὶ σὲ λίγῃ ὥρᾳ φάνηκε ἕνα



«Ἔσειαν σὺν αἶρα τοὺς κούκους καὶ τὰ μαντήλια τους.» (Σελ. 229, στ. γ')

καίκι. Ἦσαν ἡ φαρόδα τοῦ κατε- τάν-Κοπιᾶ.

Τὴν ἄφωρον ἄραγε; χαρὰ ἢ λύπη; ζωὴ ἢ θάνατος;

Κι' ἐνῶ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρᾳ πότε νὰ πλησιάσῃ, τώρα παρακαλοῦσιν ἂν ἦταν δυνατό νὰ σταματήσῃ, νὰ μὴ μῇ ἀμέσως σὺν λιμάνι, ἀπὸ δὲν ἦ- ἔσαν ἂν φέρνῃ χαρὰ ἢ λύπη, ζωὴ ἢ θάνατον...

Ὅλοι ἔβλεπαν τὸ πλοῖον σιωπη- λοί. Οὔτε λέξη δὲν εἶχαν δύναμιν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ στόμα τους, οὔτε νὰ νὰ κινηθῶν. Ἀλλὰ δταν τέλος πάντων ἔφτασε κοντὰ ὡστε νὰ φαίνεται τὸ σκάφος καὶ κατόρθωσαν νὰ διακρίνουν

στὴν πλώρη ἕνα σωρὸ ἀνθρωπάκια, πού ἔσαν σὺν αἶρα τοὺς κούκους καὶ τὰ μαντήλια τους, ὅλα τὰ στήθη ἀνα- κουφίστηκαν καὶ μιά κραυγὴ χάρης κι' ἀγαλλίας ὁφώθηκε ὡς τὸν οὐ- ρανόν!

— Σεῖς εἰστε... καλέ, οἷς εἰστε; — Εμεῖς! εμεῖς! ἀνθρώπων πολ- λὲς μὰ παιδικὲς φωνές.

Σὲ λίγῃ ὥρᾳ ἡ φαρόδα ἔφτασε καὶ τὰ παιδιὰ πῆδαν ἐξω βιαστικά κι' ἀνίκατα. Ἀλλὰ σὲ τί κατάστασις, Θεέ μου! τὰ ροδῶν τοὺς καταξέσχι- τμένους, τὰ πρόσωπά τους καταπληγω- μένα, τὰ χέρια τους καταμα- τωμένα, τὰ μαλλιά τους γεμά- τα κοτσιλιές ἀπὸ γλάρος!

Κάθε μητέρα ἀναγνώριζε τὸ παιδί της, τὸ ἔβλεπε στὴν ἀγκυλιὰ της καὶ τὸ ἔσφιγγε μὲ δάκρυα. Τοῖς ἔδινε μπα- τίσκια μὰ καὶ τὸ φιλοῦσε τὸ μάλῳς μὰ καὶ τοῦ γλοκομι- λοῦσε.

— Στέφανε!.. Στέφανε!.. φώναζε ἡ κυρία Εἰρήνη καὶ κοίταζε νὰ διακρίνῃ τὸ γιό της.

Ἀλλὰ ὁ Στέφανος δὲν ἀ- ποκρινόταν, δὲν ἐφαίνονταν. Οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις!

Ὅλα τὰ παιδιὰ ἐγῆσαν καὶ μόνος ὁ Στέφανος δὲν ἐθαί- νε, δὲν ἐφαίνονταν, δὲν ἀκου- γόταν πούθενά.

— Τὸ παιδί μου; φώναζε ἡ μητέρα του. Δὲν ἦταν μαζί σας τὸ παιδί μου... Δὲν μοῦ μιλεῖτε; Τί μοῦ κάνετε τὸ Στέφανό μου; τί ἔγινε τὸ παιδάκι μου;

Ἀλλὰ ὅλοι γύριζαν τὰ πρό- σωπά τους ἄλλοι καὶ κανένας δὲν ἀποκρινόταν...

Μ' ἕνα πῆδημα, ἡ μητέρα μπῆκε στὴν φαρόδα καὶ τὴν ἔφασε ἀπὸ τὴν πλώρη ὡς τὴν πρόμη. Τίποτα!.. Βίηκε, στήθηκε μπρὸς τὸν σὺν Κο- πιᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τὸ παιδί μου! Ποῦ εἶναι τὸ παι- δί μου; Δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε νὰ μοῦ τὸ φέρῃς;

Ὁ φῆμα δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα· ἀλλὰ δὲν δάκρυα θερμά ἐκέλισαν στὰ μάγουλά του.

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἔβγαλε μιά σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ, σὺν τὸ πλῆ- γωμένο πλοῖ, ἔπρεπε ἀπάνω σ' ἕνα σωρὸ καραβόπανα καὶ σχοινία.

Ἡ χαρὰ τοῦ χωριῶ δὲν ἐβάσταξε πολὺ, γιὰ τὴν συμφορὰ τῆς κυρίας Εἰρήνης τοῦς ξανάβριζε ὅλους στὴν λύπη.

(*Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Σ.

ΟΙ ΑΛΛΑΔΕΥΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδραμηται παρακαλούνται να δηλώνουν άμεσα την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραμμίον μας, άποστέλλοντες και διαχ. 2 δια την έκτύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δέν εϋυνόμεθα διά την άπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' -- 1058 I)

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Αποτελέσματα Τρίτου Πρωτοτύπου Διαγωνισμού. Αναγκασθήκαμε να δώσουμε δύο βραβεία ίσα όσως και τα δύο σκίτσα είναι ίσα.
ΒΡΑΒΕΥΟΝΤΑΙ: ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ και **ΔΟΥΞ ΤΩΝ ΣΑΛΩΝΩΝ ΕΠΑΙΝΟΣ Α': Μίρκα, 'Αθάμας, Ζυλού, Ρίτα.**

ΕΠΑΙΝΟΣ Β': 'Ονειρο τη: Κύπρου, 'Αρχιδιάβολος, Μεγάλη 'Ιδέα, Κούκλονς Κλάν, Χαμφίν, Λοιπούς ευχαριστούμεν. Η φιλοκαλούμεν βραβεύοντας να στείλουν άμεσα διεύθυνσιν.

Ίδιαίτερος ευχαριστούμεν το **ΦΑΣΜΑ**, το όποιον πολυ έξυπνα χωρίς να γνωρίζω ζωγραφικήν μίς παρέσθης σε είδος ιστορίας πώς φαντάζεται τούς Καρ-Κάρ με την Ζυλού. Θα τον βραβεύαμε ευχαρίστως, άν δέν άδίκουσαμε όλους τους άλλους από άπάντησαν σωστά. Είμεθα πρός το Φασμα ενάμονες και θως και εις όλους όσοι έτυχον έπαίνου και να γνωρίζουν ότι τα σκίτσα τους είναι σε χέρι, πού ξέρουν να εκτιμούν. Παρά την αρχικήν μας ιδέαν ότι ο Διαγωνισμός μας θ' άποτύγχανε, διότι καίτοι μη στερούμενος πρωτοτυπίας δέν θά ήδύνατο να προταθί σε ανθρώπους πού έσυνήθισαν σε περιορισμένους κύκλους, έν τούτοις έπετυχε και δι' αυτό ευχαριστούμεν όλους θερμότατα. Τα πρωτότυπα Βραβεία μόον οι βραβευθέντες θα μάθουν! Περιμένετε τόν Δ' Διαγωνισμόν.

(ΚΓ' -- 1059 I)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, άναμείνεται νεις άρχαιρείας «ΚΡΑΤΙΑΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ».

(ΚΓ' -- 1060)

ΟΛΟΙ και **ΟΛΕΣ** έγγραφητε στο συλλογο «ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ». Σκοτός πρωτοφανής. Γράψατε «Ομοσπονδίαν Όρχομενου», Θήβας.

(ΚΓ' -- 1061)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστ. με όσους; Αέχουν την ευχαρίστηση να στείλουν μέσω Διαπλ. ένα τετραδιάκι τους. - Νησί της Εδύχιας

(ΚΓ' -- 1062)

Σαμπανιέρα, Μπαγιαντέρα, Ρεζεντά, Ρίτα, Λίσι, Αγνούλα, 'Αδιγγανίς, ανταλλάσσω με Μ.Μ.; Σελάβα

(ΚΓ' -- 1063)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ» πρώτη Συμμορία της Διαπλάσεως, με παρελθόν ένδοξον, διοργανώνεται σ'αύς 'Αθήνας. Άρχαιρείται προσεχώς. Διαγωνισμοί πρωτότυποι.

(ΚΓ' -- 1064)

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΝΤΟΥΡ, άποκομήθηκε; **ΖΟΥΛΟΥ,** Κορ-δελιώτισσα; **ΜΑΓΙΣΣΑ:** Ρουσσο. **ΧΟΛΕΡΑ**

(ΚΓ' -- 1065)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ **ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΛΠΙΣ»** Καλλιτεχνικός (ζωγραφική, πυρογραφία κ. τ. λ.) Βραβεία όρ. 100. Προθεσμία δίμηνος. Δίσις: D. Englesos, Gameh Charakas No 1, Caite (Egypte) **Επίτροπος Καλλιτ. Τμήματος**

(ΚΓ' -- 1066)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΠΙΣ» Παρατηρήσεις του κ. Θεώνη, εξέλεγχαν: Πρόεδρ. και 'Επίτροπος Καλλιτ. τμήματος: **Δ. Φλούμης,** Αντιπρ. **Μ. Κυριάκος,** Ταμίας και Γραμματ. **Ψεύτης,** Σύμβουλοι: **Γαζής, Η. Κουτσιομύτης.**

(ΚΓ' -- 1067)

Νεοθάρκας, δέν είσαι ό Κ. Η. άπου της Μηλεις; Ανακίλυνέ με' είμι υ ό:

Τάφος του Τυταγχάμεν

(ΚΓ' -- 1068)

Νέος μορφωμένος, άλληλογραφεί με διαπλάσσις πούλα και αναλαμβάνει αντιπροσωπείαν παντός περιοδικού, Συλλογου και Συμμορίας. Γεώργιος Χατζής p. r. 'Αθήναι.

(ΚΓ' -- 1069)

Μπαίνοντας στο Σύλλογο «Μοΰριε», χαιρετώ τα Διαπλάσσις πούλα και υποσηρίζω την Δίσι. **Μελαχρόνιος 'Ιππότης**

(ΚΓ' -- 1070)

ΚΟΜΗΣ ΠΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ **ΚΟΜΗΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ**

(ΚΓ' -- 1071)

Είπερχόμενος στον Διαπλάσιό-κοσμο, χαιρετώ όλους, ιδιαίτε-ρώς τούς **ΚΟΥΚΟΥΙΝΟ** και **Π. ΠΙΛΟΥΛΟΥ.** **ΚΟΥΑΚΕΡΟΣ**

(ΚΓ' -- 1072)

Ταμπουλιά, με δεχέσθε; **Φε-ξε Πάζη,** άλληλογραφούμε; **Γράψατε: Κωνστ. Πάζη (διά Κουάκερον),** Διαλέτση 30, Θεσσαλονίκη.

(ΚΓ' -- 1073)

Μάγισσα, Χαλκινουπούλα, Βόμ-βυξ, για τις τόσο εύγενικές σας προτάσεις ευχαριστώ. Στεί-νω Συγνώμην για την άρχιπο-ρία έ; **ΦΡΑΟΥΛΑ**

(ΚΓ' -- 1074)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ποιά λογία σάριχναν βλάσ-μο στην ψυχή σου για το μέγα-λο πόνο σου;

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΓ' -- 1075)

Προκηρύσσω Διαγων. Μ. Μυστ. Βραβεία δύο. Προθεσμ. δί-μηνος. Συμμετοχή 50 λεπτός. Στείλατε: Φινόπουλον, Δολοχο-τρώνη 37, Πειραιά. — **ΒΟΛΓΑΣ**

(ΚΓ' -- 1076)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ, είδα ότι σκοτώνεις μύγες. Φαντάζομαι!! Τό σπίτι σου δέν θάχη ανάγκη ν' αγοράζη βού-τυρο!!

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤ. ΧΕΙΑΣ

(ΚΓ' -- 1077)

Ζουλού, είμαστε γειτόνοπούλα. Το ξέρετε; **ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ**

(ΚΓ' -- 1078)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΚΕΡΑΥΝΟΣ» Γενομένων κατά τό καταστατι-κών νέων άρχαιρείσων έξε-λέγσαν: Πρόεδρος: **ΑΡΙΣΤΕΛΟΥ-ΠΕΝ.** Αντιπρόεδρος: **ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΓ.** Γενικός Γραμ-ματεύς: **ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟ-ΝΙΑΣ.** Γενικός Ταμίας: **ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕ Υ'**

ΥΠΟΥΡΓΟΙ:

Διαγωνισμών: **ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ.** Δημοφιλοματός; **ΠΡΙ-ΓΚΗΨ ΔΑΚΚΑΡ.** Πολέμων. **ΑΗΤ-ΤΗΣ ΕΥΖΩΝΑΚΙ.** Υπάρχουν τρεις και θέσεις ύπουργών, στείστε να τας καταλάβετε 'Απευθυνθήτε δι' επιστολή; είτε προφορικά; 'Ανδρέαν Ρυκοπου-λον, Παροχός 28, 'Αθήναι.

ΕΞΕΚΕΦΑΖΟΥΜΕ

Άγγελος Ειρήνης = Σαράρας, Δ' στ = Γεωργιάδου, **Μυστίτας** = Σχι-νά; **Πιπιά** = Σαίτας, **Τιοχέν** = Κορβατζής, **Βλ. Φάνγκ** = Γκούρ-βελος, **Μεγ.σεύς** = Δημητρίου, **Άράτητο Γέλι** = Κουρεμπής, **Καπειάν Καρπιπέρης** = Χρη-στάκης.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

(ΚΓ' -- 1079)

Φούξι δεχόμεθα στείλε πρώ-τη. **Σύλλογος Μενούδ.**

(ΚΓ' -- 1080)

Γραϊκος = Παπαθεράπων, **Α-θίς** = Νικάκη, βρέστε με.

Μινόν

(ΚΓ' -- 1081)

Γιά να ξέρης: Φαέθων = Κωνστ. 'Αναστασία' η; **Μανόν**

(ΚΓ' -- 1082)

ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: **ΣΤΕΛΛΕΤΕ** κάρτες, σκίτσα, βιβλία, γραμματόσημα... και ό,τι άλλο θέλετε... Θα βραβ υθούν τρία με έλεγκτους τομους. Προ-θεσμία δίμηνος. Δίσις: Βεϊνό-γλου, 'Αβέρωφ 7-Γ, 'Αθήναι.

(ΚΓ' -- 1083)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ» **ΚΙΒΕΝΤΟΥΛΕΣΙ. ΚΑΡ ΚΑΡ,** έ-γκαρδια συλλυπητήρια, άδελ-φος! Κύριος Μιλήσης, μη ξανα-μιλήσης!! Quel accident!! φι-λαράκι;...

ΖΟΓΛΟΥ και τα ρέστα. Μπρα-βίσιμο, τόν συγγράσατε καλά τόν Καρ-Κάρ' άν σίς ξαναεγο-λήση, μιλί σίς. **«ΚΕΡΑΥΝΕ»**, προτάσιν οια συμμεχίαν δεχόμε-θα. Allright! Mio carissimo Καπετάν Γρομάρα, μοιάζεις τον 'Εμ. Μονομύον. — «Συμμορία Μαύρων» = Ηε. Κω.σαντινιόνης ('Εμ. Πανούσκας) — (Άλλαξε ό Μανώλης κ' έβλεπ το ρούλα του άλλοι;!) — Σαράτης και Μουραμπιτζή. — Λίγο χορό pour!! **ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩ:** 'Ελένη Κώ-τσου. Φιλοπολ-μας: Πλατσούκας. Μπερμπαντάκισσα: Γκούτα. Μι-κρός Αντιφιλήτης: Κολοκοτρί-νη. Ζοζάννα: Καλλιπολίτου. Κοντς Κουρούτης: Βουγιοβίτης. Aurevoir!! **Ο 'Ανακάλυψαν**

ΚΑΛΑΙΚΑΝΤΑΡΟΣ

(ΚΓ' -- 1084)

Στην «ΚΙΝΕΖΙΚΗ» τουλώνω **Μ' ένα πησο τέρσο** Και να δής τι θά κάνω 'Όλους δίσας... με τόν καιρό! **ΡΑ ΓΚΑ ΒΑΝ**

(ΚΓ' -- 1085)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΩΝ» **ΡΙΤΑ,** 'Αφ. Γυμνασιόπα. Λυ-κή Μαργαρίτα, Τριανταφυλλί-νια, Μεγάλη 'Ιδέα, Ζουλού και άλ-λοι, μεγάλη μας τιμή να έβετε μέ-ρος στο διαγωνισμό μας (ΚΓ' -- 960). **Ο Καλλιτεχνίας ΒΡΙΚΟΛΑΚΙ**

(ΚΓ' -- 1086)

«Αργοναυτική Ένωσις», φα-έσταλη. 'Αναμένομεν άποτε-λέσματα (I). Φούξια, ευχαριστο-μεν στέλλομεν. — **Περίδρομος**

(ΚΓ' -- 1087)

Μπαίνοντας για πρώτη φο-ρά στο σπαρμένο από άγνά λε-λουδάκια κηπάκι της «Διαπλά-σεως», στέλλω στα άδελφάκι μου φιλικούς χαιρετισμούς.

Ίδιαίτερος χαιρετώ τούς συ-γγενείς μου: **Δούκα, Μαρτυ-σίους, 'Ιπποτίας, Πρίγκιπας, Βασίλεις, Δουκίσσας, Μορμηρίας, 'Ιπποτίσσας, Πρίγκιπίσας, Βα-σιλίσσας.**

Όσαι και όσοι θέλουν, άν έ-χουν την καλή ευχαρίστηση, να μου στείλουν κανένα τετραδιάκι Μ. Μ., καμιά κάρτα ή και να μου χαρίσουν την άλληλογραφί-α τους, για να ρίξουν λίγο βλά-σμο στην πονεμένη άπ' τη θλί-ψη ψυχή μου 'Η Δίσις μου θά-ναι πάντα: Δα 'Ελενίσσα Μι-κρούλη, (Διά Α. Φ. Σ.), Φλαρι-νης 5, Θεσσαλονίκη. — Με άγαπώ **ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ**

(ΚΓ' -- 1088)

Μπαίνω στον Διαπλάσιόκοσο και χαιρετώ αύτόν. Άντα-λασσω Μ. Μ. με... τρελλούς!

ΤΡΕΛΛΟΑΡΣΑΚΕΙΑΣ

(ΚΓ' -- 1089)

Ω κεντέτη, κάρτα σου έλαβα ευχαριστώ. Στο διήγημα έ-βραβεύης. Περιμένω Δίσις σου **Ιωάν. Κυριαζή**

(ΚΓ' -- 1090)

Ακράτητο Γέλι, περιόριστο τό-λογία σου και μην υβρίζεις την «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ» κακά ξε-μπερδεμάτα θάχης. Γεωργάκη, δέν είπαμε να θυμώγης, είπαμε απλώς ότι ξέρομε τόνόμα σου και τα ρέστα...

(ΚΓ' -- 1091)

ΑΗΤΗΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑ Δέχεται μέλη άπ' παντό αντιπροσωπούς. Γραμματ. 'Εμ. Μονομύον, Νιγρίτα Σερ-ρών. Δεχόμεθα Συμμαχίαν. Καρ-Κάρ, θά σε κάνω να φωνά-ξής... ό,τι θέλεις Νίκη, έπι-τυχία; «Μαύρη Σκιά» προσεχώς χάνεις αύτά και καλάρια. Ένε-ργούμεν έξ άφάνους. — **Ο 'Αρχηγός ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑ**

(ΚΓ' -- 1092)

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι **Καρνάς, Μικρό Μάγς,** συμ-μαχούμε; **Τρελλή Νεότης, Τρελλ. 'Εφηβός**

(ΚΓ' -- 1093)

Μικρό Μάγς, πρόσθεσε σε ξερό και πολύ καλά, 'Δούα!

Τρελλός 'Εφίβος

(ΚΓ' -- 1094)

Κόμη Ρομφέλλερ, σε γνωρίζω με' είσαι ό **Στέλιος Γ. Βίλ-ληνδας.** Μούρη για κόμης! Να-πο και τό άλλο σου ψευδώνυμο **Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι,** μη παρεξηγείς τόν άνθρωπο δέν ξέρει τί λέει. **Καρνάς**